

Назустріч долі

Автор:

Ольга Кобилянська

Назустріч долі

Ольга Кобилянська

ШЕДЕВРИ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ #1

«Назустріч долі» Ольги Кобилянської – оповідання, присвячене темі Першої світової війни***. Найвідомішими творами авторки є «Земля», «Людина», «Через кладку», «Царівна», «У неділю рано зілля копала», «Valse melancholique», «Некультурна», «Аристократка» та ін. Ольга Кобилянська – видатна українська письменниця, яка працювала у жанрі соціально-філософської та психологічної прози.

Ольга Кобилянська

НАЗУСТРІЧ ДОЛІ

Мала Настка була вірної чутливої вдачі. Так і любила вона, напри[і]р, свою з ганчірок і вичесаного льону звиту ляльку, яку їй зробила її мати, мужичка Марфа, одної неділі пополудню, з такою ніжністю, наче була б вона сама доросла і пригортала живу, улюблену дитину до своєї груді.

– Ти потіхо – моя потіхо, – говорила вона звичайно, при тім поважно, і схилялася з любов'ю до неї. – Ти, моя пташко, моя чічко... Чи не можеш ти і хвилини посидіти без мене? Мама кличе мене, мама лає, а ти мене все задержуєш. Тепер ти з'їла, напилася... я покладу тебе під зелений корч, близько від високих соняшників, щоби тобі сонце не світило в очі, щоби тобі не обсмалило личка – і йду на часок з гусьми на пасовисько. Розумієш? Вони мусять пасти траву... потім, як будуть

ситі,- гай у потік, а звідти, якби мене не було, потоком далі й далі до Прута. Так, моя люба Анісю.

Так називала вона свою незграбну куклу-чудовище, зроблену з старих грубих ганчірок і льону.

- До Прута. Тепер ти підеш спати, а я засплю тебе і заколишу. Ти знаєш, як молодий син панотця співає? Він співає за Прут[1 - «Над Прутом у лузі хатина стоїть» (Приміт. О. Кобилянської).], а я навчилася від нього. - Вона схиляється над предметом своєї любові, якого держала в руці на колінах, немов хотіла б заглянути йому в очі, чи він справді замикає їх до сну, чи держить їх створеними. Потім почала вона з замкненими устами бриніти знакому українську пісню. Вона бриніла їй так тихо й перейнята нею, наче б її голос не був людський, лиш оточив її, як громада бринячих комах рівномірним ритмом, підіймаючись то вище, то нижче округ голови дитини.

Потім вона перестала і здержала віддих. Поклала чудовище, що, як їй здавалося, заснуло, обережно під зелену руту, поблизу якої рядом високо виростали соняшники з зернистими плоскими обличчями, і притакнула їм. - Я йду, - сказала півголосом. - Я йду до гусей. Уважайте на дитину. Не відвертайте ока від неї. Заховуйтеся тихо і не перешкоджайте їй. Я зараз вернуся.

Соняшники послухали. Були спокійні, не обертали головки... не будили сплячої, а гляділи лиш заєдно своїми брунатними тарілковатими обличчями, оточені золотаво-жовтими листками, за малою дівчинкою, як вона відходила в сторону сонячну. Заєдно лиш в сторону сонця. А кругом бриніло. Бджоли влітали й вилітали з трьох, чотирьох убогих уліїв. Комахи гуляли в повітрі. Мотилі гралися й спочивали на цвітах... а один, званий «жалібним», з оксамитно-темними крильцями і білим краєм, летів, плывучи низько, майже аж занизько над землею і спочив хвилину, мов віддих, поблизу сплячої Анісі...

- Хто охрестив твою куклу? - спитав раз малий хлопчина дитину.

- Панотець, - відповіла мала Настка поважно.

- Панотець?

– Так. Він спитав мене раз, як вступив на подвір'я по тата, і мусив на нього зачекати, як я кличу свою ляльку – а я сказала, що вона ще не хрещена. Я не мала кумів.

Кінець ознакомительного фрагмента.

notes

Примечания

1

«Над Прутом у лузі хатина стоїть» (Приміт. О. Кобилянської).

Купити: https://telnovel.me/kobilyans-ka_ol-ga/nazustr-ch-dol

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)